

Sygn. akt II K. 258/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2020 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Leszek Osiński

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Dera

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. ----

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2020 roku, 7 września 2020 roku

sprawy J. K. (1)

s. J. i A. z domu W.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

1/ w dniu 5 sierpnia 2019 roku w miejscowości N., gm. K. (...), pow. g. (...), woj. (...) w związku z prowadzonymi przez funkcjonariuszy Policji czynnościami służbowymi w sprawie kolizji drogowej oraz kierowania pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, działając z góry powziętym zamiarem i w krótkim odstępie czasu, poprzez tworzenie fałszywych dowodów i inne podstępne zabiegi skierował przeciwko innej osobie ściganie o przestępstwo oraz wykroczenia drogowe w ten sposób, że podał funkcjonariuszom Policji jako swoje dane innej osoby, a następnie w celu użycia za autentyczny, podrobił dokument w postaci protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu, podając do tego protokołu dane osobowe innej osoby i podpisał się na tym protokole używając fałszywego imienia,

tj. o przestępstwo z art. 235 kk i art. 270 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk

2/ w dniu 5 sierpnia 2019 roku, na trasie z miejscowości G. pow. (...) do miejscowości N., gm. K. (...), pow. g. (...), woj.k. (...) kierował samochodem osobowym marki F. (...) nr rej.(...) w ruchu lądowym po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości (0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie z dnia 20 października 2017 roku, sygn. akt II K 414/17, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się tym do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 20 października 2017 roku, sygn. akt II K 414/17, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres trzech lat oraz nie stosując się do decyzji Starosty (...) z dnia 4 grudnia 2017 roku, znak: (...) o cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami kat. B,C,

tj. o przestępstwo z art. 178a §4 kk i art. 244 kk i art. 180a kk w zw. z art. 11 §2 kk

3/ w dniu 4 sierpnia 2019 roku, na trasie z miejscowości J. (...), gm. L., pow. (...) do G., pow. (...), kierował samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej, nie stosując się tym do orzeczonego wskazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres trzech lat oraz nie stosując się do decyzji Starosty (...) z dnia 4 grudnia 2017 roku, znak: (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B,C,

tj. o przestępstwo z art. 244 kk i art. 180a kk w zw. z art. 11 §2 kk

ORZEKA:

- I. uznaje oskarżonego J. K. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż stanowi on występki z art. 235 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 § 1 kk i za to po myśli art. 11 § 3 kk na mocy art. 270 § 1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- II. uznaje oskarżonego J. K. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż stanowi on przestępstwo z art. 178a § 4 kk i art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to po myśli art. 11 § 3 kk na mocy art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- III. na mocy art. 42 § 3 kk za czyn z pkt II aktu oskarżenia orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
- IV. na mocy art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 zł (dziesięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (nr konta (...));
- V. uznaje oskarżonego J. K. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 244 kk i art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to po myśli art. 11 § 3 kk na mocy art. 244 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
- VI. na mocy art. 42 § 1a pkt 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk za czyn z pkt III aktu oskarżenia orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;
- VII. na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
- VIII. na mocy art. 90 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 88 kk w miejsce jednostkowych orzeczeń o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka wobec oskarżonego łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
- IX. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciąża go wydatkami w sprawie w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

4 sierpnia 2019 roku J. K. (1), zamieszkały w miejscowości J., zaproponował swoim kolegom S. S. i M. K. wyjazd do G.. Ci wyrazili zgodę. W związku z tym J. K. (1) około godziny 18.00 wiał pojazd swojej żony marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazdem kierował J. K. (1). S. S. siedział na przednim fotelu obok kierowcy, M. K. na fotelu z tyłu. W trakcie jazdy M. K. i S. S. spożywali alkohol. Wypili pół litra wódki.

Dowód:

- zeznania świadka M. K. – k. 177;
- zeznania świadka S. S. – k. 177-178;

W G. wszyscy uczestnicy wyjazdu do późnych godzin wieczornych w dniu 4 sierpnia 2019 roku spożywali alkohol (wódkę). Następnie spali w samochodzie, by we wczesnych godzinach rannych rozpocząć autostradą A-1 powrót do miejscowości J.. Pojazd ponownie prowadził J. K. (1). Około godziny 6.50 w miejscowości N. pojazd prowadzony przez J. K. (1) zjechał z jezdni i uderzył w bariery ochronne. Elementy konstrukcji pojazdu F. (...) uszkodziły dwa pojazdy, które jechały z przeciwnego kierunku. Na miejsce zdarzenia został wezwany patrol policji z KMP w T.. Na miejscu zdarzenia J. K. (1) został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badania przeprowadzone

o godzinie 7.49 i 8.06 przyniosły wyniki odpowiednio 0,27 i 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W trakcie czynności podejmowanych przez policjantów J. K. (1) podał, iż nazywa się T. K.. Podał również miejsce zamieszkania T. K. oraz jego numer P.. Podobnie dane T. K. podał do protokołu badania na zawartość alkoholu. Protokół opatrzył własnoręcznym podpisem (...). W związku z zaistniałym zdarzeniem drogowym oraz wynikiem badania na zawartość alkoholu, J. K. (1) został przekazany do dyspozycji właściwej jednostki policji, tj. KPP w G. (...). W obecności przybyłych na miejsce policjantów z KPP w G. (...) J. (1) K. nadal podawał fałszywe dane dotyczące swojej tożsamości.

Dowód:

- zeznania świadka M. K. – k. 177;
- zeznania świadka S. S. – k. 177-178;
- wyjaśnienia oskarżonego J. K. (1) – k. 23-23v.;
- protokół badania na zawartość alkoholu – k. 4;
- notatki urzędowe policji – k. 6, k. 34-35.

J. K. (1) został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z 20 października 2017 roku za czyny z art. 178a § 1 kk, art. 224 § 2 kk w zb. z art. 222 § 1 kk oraz z art. 190 § 1 kk. Orzeczono wobec niego między innymi karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na trzyletni okres próby. Ponadto orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Wyrok uprawomocnił się z dniem 28 października 2017 roku. Decyzją Starosty (...) z 4 grudnia 2017 roku cofnięto J. K. (1) uprawnienia kategorii B i C, wynikające z posiadanego przez niego prawa jazdy. Decyzja została doręczona J. K. (1) 11 grudnia 2017 roku. W dniach 4-5 sierpnia 2019 roku J. K. (2) prowadził w związku z tym pojazd mechaniczny mimo obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz nie stosując się do treści decyzji właściwego starosty powiatowego.

Dowód:

- odpis wyroku SR w Tomaszowie Mazowieckim – k. 28-29;
- kserokopia decyzji Starosty (...) – k. 42;
- kserokopia potwierdzenia odbioru decyzji – k. 43.

Oskarżony J. K. (1) był uprzednio karany, wykształcenie zawodowe, fryzjer, dochód około 2.000 złotych miesięcznie, żonaty, ojciec trojga dzieci pozostających na jego utrzymaniu, zdrowy, w PZP nie leczył się, bez majątku.

Dowód:

- dane osobopoznawcze – k. 47, k. 167;
- karta karna – k. 45.

Oskarżony J. K. (1) na etapie postępowania przygotowawczego podczas pierwszego przesłuchania przyznał się do popełnienia czynu z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 244 kk. Złożył wyjaśnienia, w których opisał okoliczności wyjazdu do G. oraz powrotu następnego dnia do miejscowości J.. Przyznał przy tym, iż 4 sierpnia 2019 roku około godziny 18.00 postanowił pojechać samochodem żony do G.. Wspólny wyjazd zaproponował swoim kolegom. S. S. i M. K. przystali na propozycję. W G. wszyscy uczestnicy wyjazdu spożywali alkohol. Oskarżony wyjaśnił, iż w godzinach 23.00-24.00 wypił wspólnie z kolegami około 0,7 litra wódki. Potem koledzy sami kontynuowali spożywanie kolejnej butelki wódki. Następnie wszyscy spali w samochodzie, a około godziny 6.00 rozpoczęli podróż powrotną. Oskarżony wyjaśnił następnie, iż w pewnym momencie przysnął, w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem, który uderzył

w barierę ochronną. Na miejsce zdarzenia przyjechała policja, której oskarżony w obawie przed odpowiedzialnością karną podał fałszywe dane. Oskarżony nie potrafił wówczas powiedzieć, dlaczego po spożyciu alkoholu prowadził auto. Wyjaśnił, że było to wynikiem głupoty (k. 23-23v.). W trakcie rozprawy głównej J. K. (1) werbalnie przyznał się do popełnienia dwóch pierwszych zarzucanych mu czynów. Wyrzcił przy tym wątpliwość co do wiarygodności wyniku badania na zawartość alkoholu (k. 168). W odniesieniu do trzeciego czynu, nie przyznał się do jego popełnienia. Wskazał w związku z tym, iż pojazdem w dniu 4 sierpnia 2019 roku kierował S. S. (k. 168).

Dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym na etapie postępowania przygotowawczego (k. 23-23v.). Wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków S. S. i M. K.. W sposób logiczny i szczerzy opisują przebieg i sekwencję zdarzeń w dniach 4-5 sierpnia 2019 roku. Znajdują także potwierdzenie w dokumentacji powstałej w związku z przedmiotową sprawą. Oskarżony wyjaśnił przy tym dlaczego podał nieprawdziwe dane co do swojej tożsamości. Jego wyjaśnienia w tym zakresie znajdują odzwierciedlenie w treści notatek urzędowych funkcjonariuszy policji (k. 6, k. 34-35). Odnotowano w nich, iż J. K. (1) podawał dane T. K.. Z treści protokołu nadania na zawartość alkoholu wynika ponadto, iż podpisał protokół imieniem i nazwiskiem (...) (k. 4v.). Z kolei wyjaśnienia oskarżonego z rozprawy głównej budzą już poważne wątpliwości. Co prawda oskarżony przyznał się do popełnienia czynów z punktu 1 i 2 aktu oskarżenia, lecz w trakcie dalszych wyjaśnień wyraził wątpliwość co do wiarygodności pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Jego twierdzenia w tym zakresie zupełnie nie przekonują. Zważyć przy tym należy, iż badania przeprowadzono urządzeniem w pełni sprawnym, dopuszczonym do eksploatacji (k. 3). Analiza instrukcji użytkowania oraz danych technicznych urządzenia użytego podczas badań wskazuje z kolei na maksymalny błąd pomiaru urządzenia (k. 160). Nawet jego uwzględnienie nie prowadzi do uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności za przestępstwo. W tym zakresie sąd nie podzielił w związku z tym wątpliwości oskarżonego. Za całkowicie niewiarygodne sąd uznał z kolei wyjaśnienia oskarżonego odnoszące się do czynu zarzucanego mu w punkcie 3 aktu oskarżenia. Oskarżony podał na rozprawie, iż 4 sierpnia nie prowadził pojazdu. Według J. K. (1) kierował nim S. S.. Wyjaśnieniom oskarżonego stanowczo zaprzeczyli świadkowie – uczestnicy wyjazdu – S. S. i M. K.. Ich zeznania ponad wszelką wątpliwość wskazują na przebieg zdarzeń, wskazując iż samochód na całej trasie do G. prowadził wyłącznie J. K. (1). Sąd uznał powyższe zeznania za w pełni wiarygodne. Świadczy o tym obiektywnie opisany przebieg podróży. Wskazali przy tym, iż już w trakcie jazdy do G. spożywali alkohol. Żaden z nich nie mógł w związku z tym prowadzić pojazdu. Wskazali ponadto na zajmowane przez siebie miejsca w samochodzie. Zeznania te zadają kłam twierdzeniom oskarżonego. Zważyć trzeba zarazem, iż w tej kwestii wyjaśnienia oskarżonego nie były konsekwentne. Wskazane już powyżej wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego nie kwestionowały faktu prowadzenia pojazdu w drodze do G.. Zmiana w tym zakresie nastąpiła dopiero podczas rozprawy. W ocenie sądu była ona nieudolną próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej choćby w tym zakresie. Zabieg ten nie powiódł się.

Sąd dał wiarę pozostałym, nieosobowym źródłom dowodowym w przedmiotowej sprawie. Protokół badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wskazuje na uzyskane wyniki. Dowodzi zarazem, iż oskarżony opatrzył go podpisem wskazującym na T. K.. Wątpliwości sądu nie budziła również karta karna oraz zebrane dane osobopoznawcze. Okoliczności stwierdzone na podstawie wskazanych dokumentów nie stanowiły przedmiotu sporu. Podobnie, obrona nie kwestionowała wiarygodności i rzetelności dokumentacji dotyczącej sposobu użycia i odczytu analizatora zawartości alkoholu użytego w niniejszej sprawie. Wiarygodnym źródłem na temat uprzedniej karalności J. K. (1) okazał się odpis wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim. O tym, iż w dniach 4-5 sierpnia 2019 roku oskarżony prowadził pojazd mechaniczny nie stosując się do postanowień decyzji o cofnięciu uprawnień przekonuje treść decyzji oraz dowód jej doręczenia oskarżonemu (k. 42-43). Oskarżony wprost przyznał zresztą, iż miał świadomość obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów oraz obowiązywania decyzji o cofnięciu uprawnień. W jej treści wskazano okres, na jaki cofnięto uprawnienia (do 23 maja 2020 roku – k. 42).

Mając na uwadze przedstawiony powyżej materiał dowodowy, sąd uznał oskarżonego J. K. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż w kwalifikacji prawnej uzupełnienia o § 1 wymagał art. 12. Oskarżyciel publiczny niewątpliwie bowiem pominął przy formułowaniu prawnej oceny czynu zmianę i nową systematykę przepisu art. 12 kk. W przedmiotowej sprawie sąd ustalił ponad wszelką wątpliwość,

iż w momencie zatrzymania w dniu 5 sierpnia 2019 roku J. K. (1) miał świadomość konsekwencji grożących mu w związku z ponownym prowadzeniem pojazdu w stanie nietrzeźwości oraz wbrew wydanej decyzji o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Wiedział w związku z tym, że działanie w warunkach powrotności do przestępstwa podobnego może być powodem nie tylko zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w poprzedniej sprawie, ale również orzeczenia kolejnej kary w sprawie niniejszej. Wobec tego J. K. (1) podjął działania, które miały na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej oraz skierowanie ścigania wobec swojego brata. Temu służyło w pierwszej kolejności podanie danych T. K.. Takie też dane zapisali policjanci w sporządzonych notatkach urzędowych podczas swoich czynności (k. 1v., k. 6). Wskazać trzeba przy tym, iż nie chodziło w tym wypadku li tylko o imię i nazwisko brata, ale również o jego numer P., imiona rodziców oraz miejsce zamieszkania. Swój proceder J. K. (1) kontynuował także podczas badania stanu trzeźwości. Tam też wskazał na T. K. i jego P.. Protokół podpisał także imieniem i nazwiskiem T. K.. Działania te ewidentnie były obliczone na skierowanie przeciwko niemu postępowania karnego. Intencję tę wyjawiał zresztą sam oskarżony, wskazując podczas swych wyjaśnień, iż „próbował się ratować” i dlatego podał fałszywe dane (k. 23v.). Skoro tak, to należało zważyć, iż – zdając sobie sprawę z możliwych konsekwencji – oskarżony w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej postanowił podjąć działania mające na celu skierowanie postępowania na swego brata. Czynił to w sposób opisany w treści art. 235 kk, tworząc fałszywy dowód (podanie do protokołu badania stanu trzeźwości danych T. K. i podpisanie się jego imieniem i nazwiskiem) oraz uciekając się do innego podstępного zabiegu – podając się podczas czynności policjantów za T. K.. Zabiegi te były obliczone na skierowanie przeciwko określonej osobie ścigania za przestępstwo. Dodać trzeba, iż do zespołu znamion przestępstwa z art. 235 kk nie należy skutek w postaci rzeczywistego skierowania ścigania przeciwko określonej osobie (por. np. komentarz do art. 235 kk, red. Stefański 2020, wyd. 5/Herzog, Legalis/elektr.; komentarz do art. 235 kk, Banaś-Grabek 2020, wyd. 1, Legalis/elektr.). Jak już wskazano, przy tworzeniu fałszywego dowodu, oskarżony podpisał się imieniem i nazwiskiem T. K.. Jego zachowanie wyczerpało tym samym również znamiona czynu z art. 270 § 1 kk. Nie ulega także wątpliwości, iż na zachowanie oskarżonego obliczone na skierowanie ścigania przeciwko innej osobie składała się pewna sekwencja zabiegów, którą oskarżony z góry założył. Realizacja czynu opisanego w punkcie 1 aktu oskarżenia stanowiła pewne kontinuum zachowań składających się na zespół znamion czynu zabronionego. Stąd też jego ocena z punktu widzenia konstrukcji czynu ciągłego (art. 12 § 1 kk).

W punkcie II wyroku sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż czyn oskarżonego wyczerpał znamiona, iż 5 sierpnia 2019 roku oskarżony prowadził pojazd mechaniczny po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości. Czynił to w warunkach powrotności do przestępstwa, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za czyn z art. 178a § 1 kk oraz nie stosując się do orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżony – co sam przyznał – nie stosował się przy tym do decyzji właściwego starosty powiatowego o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B,C. Swoim zachowaniem oskarżony niewątpliwie wyczerpał znamiona czynu z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk. W sprawie nie budziło wątpliwości 4 i art. 180a kk. Z kwalifikacji prawnej czynu sąd wyeliminował art. 244 kk, ustalając, iż pomiędzy zespołem znamion z art. 178a § 4 kk i art. 244 kk zachodzi stosunek konsumpcji powodującej redukcję prawnokarnej oceny czynu (*lex consumens derogat legi consumptae*). Jest to pogląd powszechnie przyjęty w literaturze i orzecznictwie, w tym judykaturze Sądu Najwyższego (np. wyrok SN z 8 października 2013 r., III KK 229/13, Legalis nr 736849).

W punkcie V wyroku sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3 aktu oskarżenia. W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalono wszak, iż 4 sierpnia 2019 roku J. K. (1) prowadził pojazd mechaniczny na trasie J.-G.. Czynił to mimo obowiązującego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie II K 414/17 (k. 28-29). Prowadząc pojazd mechaniczny, oskarżony nie stosował się ponadto do decyzji Starosty (...) o cofnięciu uprawnień wynikających z prawa jazdy kategorii B i C (k. 42). Zachowanie oskarżonego należało w związku z tym zakwalifikować z art. 244 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie I wyroku, sąd po myśli art. 11 § 3 kk na mocy art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Za czyn z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk, po myśli art. 11 § 3 kk na mocy art. 178a § 4 kk wymierzono oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności (punkt II wyroku).

Za czyn z art. 244 kk w zb. z art. 180a kk, po myśli art. 11 § 3 kk na mocy art. 244 kk wymierzono oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie VII wyroku na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono węzłem kary łącznej w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W przekonaniu sądu kary jednostkowe i kara łączna, są adekwatne do stopnia i winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego. Stanowią adekwatną odpowiedź na rozmiar wyrządzonego bezprawia. Przy ich wymiarze sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego oraz jego zachowanie w czasie popełnienia przypisanych mu czynów i w okresie późniejszym, w tym w trakcie toczącego się postępowania. Wszystkie z wymienionych okoliczności przemawiają zdecydowanie przeciwko oskarżonemu. Godzi się w związku z tym przypomnieć, iż w 2017 roku J. K. (1) został prawomocnie skazany za czyny z art. 178a § 1 kk, art. 224 § 2 kk w zb. z art. 222 § 1 kk oraz z art. 190 § 1 kk. Orzeczono wówczas wobec niego karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby. Jak dowodzi tego niniejsza sprawa, oskarżony w okresie próby ponownie rażąco naruszył porządek prawny, w tym popełniając umyślne przestępstwo podobne do czynu z art. 178a § 1 kk. Fakt ten świadczy o stosunku oskarżonego do panującego porządku prawnego. J. K. (1) dowiódł przy tym, iż postawiona wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna, z którą powiązано warunkowe zawieszenie wykonania kary, okazała się nietrafna. Sama możliwość zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności nie stanowiła bowiem dostatecznej tamy przed dalszym popełnianiem przestępstw. W przekonaniu sądu oskarżony jest osobą zdemoralizowaną i bezwzględną. Świadczy o tym powrót do przestępstwa oraz zachowanie oskarżonego. Jeszcze raz w związku z tym należy przypomnieć, iż w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej oskarżony przedsięwziął oszukańcze zabiegi, kierując ściganie przeciwko niewinnej osobie. O postawie oskarżonego i jego podejściu do obowiązujących norm współżycia społecznego i porządku prawnego świadczy także jego zachowanie w trakcie toczącego się postępowania. Oskarżony podczas rozprawy głównej zaprzeczał zdecydowanie, aby prowadził pojazd mechaniczny w dniu 4 sierpnia 2019 roku. Wystąpił w związku z tym z inicjatywą dowodową przesłuchania osób, z którymi podróżował tego dnia. Wskazał przy tym, iż kierował jeden z jego kolegów (S. S. – k. 168). Powołani świadkowie ponad wszelką wątpliwość wskazali w związku z tym, iż jedynym kierowcą był oskarżony. Ich konsekwentnym, logicznym i spójnym zeznaniom oskarżony nie był w stanie przeciwstawić żadnego wiarygodnego dowodu. Był to w ocenie sądu kolejny nieudolny wybieg, u podłoża którego leżało ordynarne kłamstwo. Na nim to oskarżony budował swoją linię obrony. Opisana okoliczność daje obraz rozumowania oskarżonego i jego podejścia do sądu. Zabrakło natomiast szczerzej skruchy i krytycznej refleksji.

Orzeczona kara łączna pozbawienia wolności ma charakter bezwzględny. Zważyć w związku z tym trzeba, iż w sprawie nie zachodziły przesłanki do jej warunkowego zawieszenia na okres próby. Sprzeciwia się temu wprost treść art. 69 § 1 kk ponieważ w chwili popełnienia przypisanych mu czynów oskarżony był osobą prawomocnie skazaną na karę pozbawienia wolności. Dodać trzeba, iż art. 69 § 4 kk ogranicza ponadto warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy czynu określonego w art. 178a § 4 kk do szczególnie uzasadnionych przypadków. Przypadków tych próżno szukać w realiach niniejszej sprawy. Niezależnie od tego, opisane warunki i właściwości oskarżonego również nie pozwalają na postawienie wobec niego ponownej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony w okresie próby ponownie kilkakrotnie rażąco naruszył porządek prawny. W tym stanie rzeczy tylko orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania pozwoli na osiągnięcie celów kary z zakresu prewencji indywidualnej. W przekonaniu sądu orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju byłoby niczym nieuzasadnioną gratyfikacją, godząc w poczucie elementarnej sprawiedliwości. Oskarżony musi mieć świadomość, iż jego zachowania stanowiły potencjalne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia uczestników ruchu drogowego. Aspektu tego oskarżony zdawał się w ogóle nie zauważać. Wymiar kar jednostkowych oraz oscyluje wokół dolnych granic ustawowego zagrożenia. Stąd też wymiar kary łącznej nie może zostać uznany za rażący. Kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jest reakcją wyważoną, stanowiąc sprawiedliwą odpłatę za wyrządzone bezprawie.

W punkcie III wyroku sąd na mocy art. 42 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio, a to w związku z przypisaniem mu czynu z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk. Orzeczenie w tym względzie miało charakter obligatoryjny. Sąd nie dostrzegł przy tym żadnych szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby odstępianie od orzeczenia wskazanego środka karnego (art. 42 § 3 kk in fine).

Za czyn z art. 244 kk w zb. z art. 180a kk sąd również był zobligowany orzec środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (art. 42 § 1a pkt 2 kk). Wymierzono go w wymiarze 2 lat, co trafnie oddaje zawartość kryminalną czynu.

W punkcie VIII wyroku na mocy art. 90 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 88 kk w miejsce jednostkowych orzeczeń o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczono łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Przy jego wymierzeniu sąd miał na uwadze, iż jeden z jednostkowych łączonych środków został orzeczony również dożywotnio. W ocenie sądu oskarżony dowiódł swoim zachowaniem, iż jest osobą nieodpowiedzialną i lekkomyślną. Okoliczności zdarzeń z 5 sierpnia 2019 roku dowodzą, iż prowadzenie przez niego pojazdów mechanicznych wiąże się z olbrzymim zagrożeniem dla życia i zdrowia pozostałych uczestników ruchu drogowego. To uzasadnia wyeliminowanie możliwości prowadzenia przez niego pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Na mocy art. 43a § 2 kk za czyn z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych. Orzeczenie w tym zakresie miało charakter obligatoryjny, a kwota świadczenia została określona na najniższym możliwym poziomie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 627 kpk, zasądzając od oskarżonego kwotę 180 złotych tytułem opłaty oraz obciążając go wydatkami w sprawie w kwocie 70 złotych. Orzeczenie w tym zakresie uwzględnia wynik procesu, w którym sprawstwo i wina oskarżonego zostały dowiedzione. Suma kosztów nie jest wygórowana, a ich poniesienie nie narazi oskarżonego i jego rodziny na uszczerbek w utrzymaniu. Oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą, osiąga stały dochód. Brak w związku z tym przesłanek do zwolnienia go od wskazanych kosztów.